

Każdy z siedmiu sakramentów jest środkiem, przez który zmartwychwstały Pan, mocą swojego Ducha, udziela człowiekowi różnych zbawczych łask. Kościół katolicki naucza, że również sakrament namaszczenia chorych jest jednym z sakramentów ustanowionych przez Chrystusa. Wspomina o nim św. Marek oraz św. Jakub.

1. Kto może przyjąć sakrament namaszczenia chorych? Mk 6,13

Sakrament namaszczenia chorych rodzi u niektórych katolików wiele lęków i obaw. Dość często wzywają kapłana dopiero wtedy, gdy chory już umarł, ponieważ obawiają się, by nie przerazić zbytnio konającego propozycją przyjęcia tego sakramentu. Tymczasem sakramentu tego nie udziela się wyłącznie konającemu. Została nawet zmieniona jego nazwa z „ostatniego namaszczenia” na „sakrament namaszczenia chorych”. Może go przyjąć osoba poważnie chora, osłabiona przez wiek; nie udziela się go natomiast człowiekowi, który z pewnością już umarł. „Kapłan wezwany do chorego, który już umarł, niech błaga Boga, aby go uwolnił od grzechów i przyjął litościwie do swego Królestwa; namaszczenia natomiast niech nie udziela. Jeśli istnieje wątpliwość, czy chory zmarł naprawdę, może mu udzielić tego sakramentu warunkowo”. W ciągu życia można wielokrotnie przyjąć ten sakrament, co ma miejsce wtedy, gdy ktoś wiele razy popada w poważną chorobę.

